

[Jørgen Jensen.]

Se, da finansministeren præsenterede sin ny skatteskala, sagde han, at den betød nok skattelettelser for de fleste. Vi er jo inde i en skattereformperiode, og der siges mange ting i et sådan tidsrum; men jeg tror, at denne påstand vil finansministeren have noget svært ved at fastholde. Man ser af bemærkningerne til finanslovsforslaget, at finansministeren selv i det kommende finansår har regnet med en indkomststigning hos borgerne på små 10 pct., nemlig på 9,5 pct. Det er beskedent, men alligevel vil skatten på indkomst og formue i henhold til forslaget stige med godt 26 pct., og told- og navnlig forbrugsafgifterne vil i alt fald stige mere end borgernes indkomster, med små 14 pct. Jeg forstår herefter godt, at den tidligere finans- og tidligere statsminister Viggo Kampmann kan skrive, som han gjorde for nylig i Ekstra Bladet. Jeg vil gerne citere et lille stykke af denne artikel. Hr. Viggo Kampmann skrev dér:

„Mange vil nok hæfte sig ved, at man lader statens udgifter reelt stige mere end den samlede produktion. Det er nok ikke særlig heldigt at lade en så stærk stigning finde sted i en periode med stærke prisstigninger, og når regnskabet dag kommer, vil balancesummerne være endnu større som følge af de forventede prisstigninger ud over, hvad der er regnet med. Måske er det ikke en tilfældighed, at så store offentlige udgiftsstigninger og så store prisstigninger følges ad. Mange vil ligefrem mene, at de første er årsag til de sidste, og det er et spørgsmål, om man trods forsøgene på at fastholde balancen på budgettet helt kan afvise denne tankegang.“

Dette var altså, hvad fhv. finansminister Viggo Kampmann havde at sige om den ting.

Se, den voldsomme udgiftsstigning, som vi er inde i, tror jeg har store virkninger for erhvervslivet, og jeg tror ligesom Viggo Kampmann, at det er en væsentlig årsag til den inflation, vi har her i landet. Udgiftsstigningen medfører naturligvis og nødvendigt vis et betydeligt pres på arbejdsmarkedet, og det går ud over de erhverv, der skal producere og eksportere, og denne stærke udgiftsstigning forringer ganske utvivlsomt

befolkningens lyst til og interesse for at arbejde og også at spare op.

Derfor mener det konservative folkeparti, når vi nu i de kommende fire måneder skal behandle finanslovsforslaget, at det først fornødne og vigtigste middel til at bringe orden i samfundets økonomi må være alvorlige bestræbelser på at nedsætte de offentlige udgifter. Det samme tema er jo allerede berørt i dag af de to foregående ordførere, og jeg skal ikke komme ind på enkeltheder.

Jeg føler mig tilfreds med, at den socialdemokratiske finanslovsordfører, hr. Lysholt Hansen, i dag sagde, at vi skal tilstræbe enighed, når det drejer sig om besparelser og udsættelser af udgifter. Jeg går derefter ud fra, at den praksis, som hidtil har gjort sig gældende fra socialdemokratiets side, at hver gang vi andre kom med et besparelsesforslag, blev vi nærmest udsat for en hetz, nu er ophørt. På denne baggrund vil jeg gerne komme med nogle almindelige retningslinjer for, hvorledes jeg tror at mit parti vil gå med til den nødvendige korrektion af det danske statsbudget.

Se, det rimeligste ville vel være dette at fjerne og udsætte de udgifter på statsfinanserne, som er overflødige, fordi de hviler på en umoderne og dyr og indviklet administration. Det er en dagens opgave, som vi er parat til at tage fat på og medvirke til at løse. Herudover har vi mange gange peget på, at der i alt for høj grad manglede forbindelse mellem den ret til at bevilge udgifter, som f. eks., og ikke mindst, kommunerne har, og så det ansvar med hensyn til at skaffe dækning for de nødvendige udgifter, som burde følge med denne bevillingsret. Derfor henviser jeg til den administrative reform, som vi gentagne gange fra mit partis side har fremsat forslag om. Jeg tror, det er helt nødvendigt at få en sådan nærmere sammenhæng mellem bevillingsretten og pligten til og ansvaret for at skaffe dækning.

Jeg ved, at dette er et stort og indviklet spørgsmål, som vi slet ikke kan diskutere i enkeltheder i dag, men jeg vil nævne ordet bloktilskud som udtryk for, at mit parti for længst har erkendt, at der er særlige vanskeligheder for vanskeligt stillede kommuner, og dem er vi parat til at løse. For nylig